

Sygnatura akt VI Ka 852/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 października 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SSO Arkadiusz Łata (spr.)

SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant apl. sędziowski Maria Smolińska

przy udziale Janusza Banacha Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2018 r.

sprawy **D. T. (T.)** ur. (...) w K.

syna M. i I.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 5 lipca 2018 r. sygnatura akt IX K 1309/17

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 852/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie w materii wydania wyroku łącznego i trafnie ocenił, iż w konfiguracji skazań D. T. korzystniejszy dla wymienionego wariant stanowić będzie zastosowanie przepisów w brzmieniu obowiązującym z dnia 1 lipca 2015 r. Umożliwiły one bowiem objęcie węzłem karny łącznej (w ramach wyroku łącznego) wszystkich w praktyce skazań „cząstkowych” na kary pozbawienia wolności (lub łączne kary pozbawienia wolności) – jakie dotąd wymierzono prawomocnie D. T., a nadto wszystkich dotychczasowych grzywien.

W przypadku sięgnięcia po przepisy w wersji wcześniejszej, łączeniu podlegały jedynie kary jednostkowe pozbawienia wolności (już zaś nie - kary łączne powyższego rodzaju) orzeczone prawomocnymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 19 marca 2014 r. – sygn. akt III K 1150/12 (pkt.

I części wstępnej wyroku łącznego);

- Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 grudnia 2014 r. – sygn. akt IX K 1758/12

(pkt. II części wstępnej wyroku łącznego);

- Sądu Rejonowego w Lublińcu z dnia 15 lutego 2016 r. – sygn. akt II K 44/15 (pkt. V

części wstępnej wyroku łącznego).

Przestępstwa jakich dotyczyły wspomniane orzeczenia popełnione były przed datą 19 marca 2014 r., a zatem datą zapadnięcia pierwszego chronologicznie wyroku i wyłącznie one tworzyły zbieg, wymagany regulacją art. 85 kk w ówczesnym brzmieniu. Poza zbiegiem pozostawałby natomiast czyn objęty wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 września 2016 r. – sygn. akt IX K 1080/15 – jako popełniony po dacie 19 marca 2014 r. (tj. 21/22 czerwca 2015 r.). Kara 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona tym ostatnim wyrokiem nie podlegałaby łączeniu.

W zakresie grzywien do połączenia nadawałyby się – na gruncie zasad obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. – wyłącznie kary tegoż rodzaju orzeczone samoistnie wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Gliwicach dnia 7 sierpnia 2015 r. – sygn. akt IX K 563/15 (pkt. III części wstępnej wyroku łącznego) oraz
- Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 8 grudnia 2015 r. – sygn. akt IX K 1438/15 (pkt. IV części wstępnej wyroku łącznego).

D. T. obu występów, za jakie skazany został prawomocnie w powyższych przypadkach dopuścił się przed 7 sierpniem 2015 r. (pierwszy dla nich wyrok pod względem chronologii) i tylko te czyny łączyły się w zbieg. W skład zbiegu nie wchodziłoby przestępstwo popełnione 6/7 maja 2012 r. – objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z daty 19 marca 2014 r. – sygn. akt III K 1150/12, za które orzeczono karę grzywny obok kary pozbawienia wolności. Wyrok ów wydany został przed dokonaniem czynów wskazanych w wyrokach z punktów: III i IV części wstępnej wyroku łącznego.

Korzystniej z punktu widzenia skazanego kształtowały się ponadto – w wariantach przepisów aktualnych – granice w jakich możliwe było orzeczenie łącznej kary pozbawienia wolności, a mianowicie od 3 lat do 7 lat i 10 miesięcy (podstawą ich wyznaczenia były bowiem kary jednostkowe i kary łączne wymierzone uprzednio). Przy zastosowaniu zasad obowiązujących przed 1 lipcem 2015 r. wynosiłyby one od 3 lat do 8 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zaś ich określenie dopuszczalne byłoby wyłącznie w oparciu o kary cząstkowe zastosowane poszczególnymi wcześniejszymi wyrokami.

Sąd Rejonowy ze wszech miar słusznie sięgnął zatem po przepisy znowelizowane.

Zastrzeżeń Sądu odwoławczego nie budził rozmiar orzeczonych kar łącznych: pozbawienia wolności i grzywny. Sąd I instancji trafnie wskazywał dyrektywy wymierzania tychże kar, a to w postaci stopnia związków przedmiotowo-podmiotowych pomiędzy wchodzącymi w rachubę przestępstwami oraz przesłanki prewencyjnego oddziaływania kary łącznej.

Dokonanie przez wielokrotnie karanego D. T. w sumie aż dziewiętnastu przestępstw, w których przytłaczająca większość to czyny skierowane przeciwko mieniu przemawiało zdecydowanie za przyjęciem negatywnej jednak względem skazanego prognozy kryminologiczno społecznej oraz za wymierzeniem mu kar łącznych znacznie wyższych aniżeli wynikałoby to z zasady pełnej absorpcji o co wnosił obrońca, a wręcz kar zbliżonych do sumy kar podlegających łączeniu.

Sąd Okręgowy uznał, iż wymierzone kary łączne 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł za rażąco i niewspółmiernie surowe uchodzić nie mogą.

Na uwzględnienie nie zasługiwał tym samym wniosek apelującego o pełną absorpcję, a zupełnie niezasadny pozostawał wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania ponownego. Poczynione w postępowaniu przed Sądem I instancji ustalenia jednoznacznie wskazywały, iż właśnie ze względów prognostycznych i prewencyjnych tego rodzaju kary łączne stanowiłyby dla D. T. nieuzasadnioną niczym nagrodę. Instytucja kary łącznej nie została natomiast pomyślana jako swoista premia dla sprawcy popełniającego większą liczbę przestępstw. W takim wypadku jej rola byłaby wręcz demoralizująca i utwierdzająca przekonanie o opłacalności podobnego procederu.

Skazany był jak dotąd karany sześciokrotnie. Pierwszy wyrok zapadł przed ponad czterema laty. D. T. miał bardzo dużo czasu na zmianę swej postawy życiowej i ukształtowanie prawidłowego stosunku do obowiązującego porządku prawnego. Kolejne wyroki świadczą jednak, że nie skorzystał on z szansy na resocjalizację, pamiętając iż pierwszym chronologicznie wyrokiem wymierzono mu karę pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania. Następnie jednak karę tę wdrożono do wykonania efektywnego.

Wszystko to przemawiało za stosunkowo surowym potraktowaniem skazanego przy orzekaniu kar łącznych.

Na korzyść D. T. przemawiała natomiast – w praktyce wyłącznie – dość pozytywna opinia z jednostki penitencjarnej. Stanowiła ona jednak przesłankę zbyt nikłą dla skutecznego podważenia ustaleń i ocen Sądu I instancji.

Do podobnych wniosków prowadziła też analiza stopnia przedmiotowych i podmiotowych zbieżności między przestępstwami, jakich wymieniony się dopuścił.

O ile zbieżności te były bardzo silne w zakresie czynów objętych wyrokami z punktów: I i II części wstępnej wyroku łącznego, o tyle kolejne podobne przestępstwa z art. 279 § 1 kk popełnione zostały po upływie bez mała roku (wyrok z punktu V części wstępnej). D. T. dopuścił się wtedy dodatkowo również czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które ani przedmiotowo, ani też podmiotowo nie przystawało do występków wyrażających się kradzieżami z włamaniem samochodów. Dalsze dwa występki (wyrok z punktów: III i IV części wstępnej wyroku łącznego) mające miejsce po następnym prawie roku nie wykazywały już podobieństw do czynów wcześniejszych.

W konsekwencji, pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami nie występowały ściśle powiązania podmiotowe lub przedmiotowe mogące skłonić do wykształtowania kar łącznych w sposób bardziej zbliżony do pełnej absorpcji.

Kary łączne orzeczone przez Sąd Rejonowy należycie spełnią zatem swe cele zapobiegawcze i wychowawcze i winny być potraktowane jako zasłużone i pozbawione cech represji nadmiernej. Skazany popełniając liczne czyny zabronione powinien być liczyć się ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, czego wyrazem jest zapadły wyrok łączny.

Sąd Okręgowy utrzymał zatem wyrok ów w mocy, zaś o wydatkach postępowania odwoławczego orzekł jak w pkt. 2 wyroku niniejszego.